

lutament tot, s'aprofita per a fer caldo, però, com es natural, tots el volen per l'olla de casa.

— Ja és una raó ja, lo que diu.

— El regidor que tant va alabar l'arcalde, sens dubte que anaba facturat, obeint una consigna, perque aquest mateix regidor que ja endevino, no fa molts dies que's lamentaba de que l'arcalde s'ho feia tot ell i no donaba mai explicacions a ningú de lo que's feia a casa la vila, afegint que amb aquesta gent no's podia esser regidor i are tot plegat troba que l'arcalde ho fa tant bé?

— I lo que digué de la denúncia?

— Respecte a la denúncia, ha sigut una burda calumnia que ningú ha cregut i ha servit sols per a posar en ridicul als mateixos que l'han propalada.

— Potser te raó, perque are els mateixos que ho diuen són els primers que han callat.

— Es que'l paper de víctima va molt bé mentre es creu que hi ha víctima, pero quan se sap que hi hagut tal víctima es el paper més desairat i més ridícul que hom puga fer, i aixó ha succeït are, ja que en les actuals circumstàncies si hi hagués hagut denúncia s'hauria vist o que ho pagaba el denunciat o el denunciant; un o altre n'havia de pagar les conseqüències, aixó es clar

— Si, ja ho entenc, vol dir que si la denúncia s'hagués cregut o comprovat vritat, ho hauria pagat el denunciat, i si la denúncia hagués resultat mentida ho haguera pagat el denunciant.

— Nasi, comenses a tenir penetració.

— Be, be, ¿i sobres els que donen la culpa al arcalde.

— Sobre els que culpen a l'arcalde, quelcom he sentit a dir, i fins un periódic local «La Comarca» n'apunta alguna cosa, pero si'm vols creure, Nasi, deixem aquestes coses que ja's cuidarà el temps d'aclearir-les; no ho duptis perque'l volguer tirar sempre tota l'aigua al

propi molí, l'aprofitar totes les circumstàncies per a fer política en profit propi com fan alguns, creu que no surt sempre bé, un dia o altre es descubreix l'enredo i es perd tot, es molt perillós.

— Be, ¿pró que n'hi sembla de tot aixó?

— No'm sembla res, tu donem notícies.

— ¿Pró vosté no sap res?

— Jo només sé que l'altre dia vaig trobar un senyor mitg enfadat perque diu que tu ets massa preguntaire i que jo't contesto massa clar.

— Ai caram, ¿que no li agraden les coses clares a n'aquest individu? ¿que li agradaria mes que's diguessin istil... *gris*? Ja m'enten vosté, perque no dient-ho clar la gent s'en poguessin pendre molt més de lo que hi hagi de vritat? No senyor, no, les coses clares; digali que m'ho digui a mí aquest senyor; si diem mentida que'ns ho contradiguin, i rectificarem, si senyor, pero queixar-se per dir les coses massa clares [com s'es vist aixó! Les coses clares i el xacolata espés i al pá, pá i al vi, vi; i lo que's bó s'ha de dir qu'es bó i lo qu'es dolent, dolent, i qui no li agradi que ho deixi.

— Nasil Nasil ¡per amor de Deu! com t'has enfutismat, si m'ho arrivo a pensar no't dic res. No t'ho has de pendre aixís home cada hú pot pensar com vol.

— Es que no m'agraden la gent de mitjes tintes i que sempre troben taps a lo que fan els altres; jo voldria veure ells que farien en el nostre lloc.

— Potser tens raó Nasi, generalment aquests que tot ho critican, haurien de comensar per mirar-se ells.

— ¡Valgam Deu! Estic ben segur que si ells podien ferho, no tindrian la prudencia de nosaltres, atacarien de dret i de tort amb raó i sense, dient lo qu'es i deixant entreveure lo que no es...

— Girem full Nasi, t'ho agafas massa a la valenta, nosaltres anem fent i deixem cantar a